

A Tamás-akta gyöngyhimnusza

Midőn még beszélni sem tudó
Kicsinyke gyermek voltam,
Atyám királyi házában,
Szülőimnek gazdagságában,
boldog nyugalomban éltem.

Akkor Keletről, hazánkból,
Szüleim messzire küldtek,
de előbb az útra fölszereltek,
kincstáruk nagy gazdagságából
poggyászt raktak össze;
nagy volt ugyan, de mégis könnyű,
hogy egymagam is cipelhessem.

Odaföntiek (= Beth Elajjé) terhe, az
arany,
a nagy kincsházakból való ezüst,
India népének kalcedonkövei,
Kusan vidékének igazgyöngyei;
Vasat átmetsző gyémánttal
tetézték meg málhámat;

de levették rólam pompás öltözékem,
mit féltő szeretetben készítettek nekem,
arannyal áttört volt, drágakőtől ékes;
a stólámat éppenúgy, az aranszínű
sárgát,
melyet egészében alakomra szabtak.
Elmémbé bevésték, hogy el ne feledjem,
mit akkor meghagytak:- Lemegy
Egyiptomba:
ha onnét elhozod azt a drágagyöngyöt,
mit egy vészthordó sárkány ölel körül,
felöltheted újra ékköves ruhádat,
és azt a stóládat, mely nagy
boldogságod;
így leszel örökös a mi országunkban,
emlékében kedves testvéreddel együtt,

Veszélyekkel teli, fáradságos úton,
két kalauzolómmal hagytam el Keletet.
Egyedül erőtelen voltam én ahhoz még,

hogy ezt a nagy utat nélkülük
megtegyem.

Maisan határvidékén áthaladtam
ahol Kelet kereskedőinek állomáshelye
van,
azután elértem Babilon tájait,
és betértem Labirintus (= Sarbug) falai
közé.

Így jutottam le akkor Egyiptomba,
ahol már társaim, utam vezetői,
elhagytak engemet;
Én pedig szaporán, legrövidebb úton,
a sárkányhoz siettem.

Barlangjához közel, kerestem szállásom,
vártam az éjszakát, sárkány elalvását,
hogy a drágagyöngyöm, titkon
elragadjam.

Egymagamban voltam, vándor
öltözékében,
Enyéim szemében idegennek tűntem,
Megpillantottam ott egyik rokonomat.
Keletről származott, szabadnak született,
Megnyerő külsejű szépséges ifjút,
előkelőségek(= felkenteknek)fiát.
Odajött énhozzám, ottmaradt mellettem,
Benne segítőtársamra leltem.
Barátommá tettem, titkomba avattam
óva intett engem az egyiptomiaktól,
tisztátalanságaik közösségétől.
Magamra öltöttem azok viseletét,
nehogy szemük előtt idegennek tűnjek,
olyan valakinek aki máshonnan jött;
ezáltal a gyöngyöt valahogy elvegyem,
és azt a nagysárkányt, jajj nehogy
felkeltsék
az egyiptomiak ellenem.

Nem tudom miképpen, mely áruló jelből,
Mégiscsak megtudták, nem földjükről
vagyok

Ármánykodásokkal kelepcebe csaltak,
Mígnem megízleltem azoknak ételét.
Nem tudtam én többé: királyfia vagyok,
görnyedő szolgálja lettem királyuknak,
megfeledeztem még arról a gyöngyről is,
amiért szüleim engem elküldtek
Azok ételétől elnehezültem,
Mélységes álomba, tompán elmerültem.

Ezekben gyötrődtem,
Szüleim érezték, szenvedtek miattam.
Híradást hirdettek széjjel országukban,
hogy mindenki gyűljön oda kapuikhoz.
Párthia királyi és főemberei,
Kelet méltósági miattam aggódva
tanácsot tartottak, nehogy odavesszek
Egyiptomban.

Egy levelet írtak,- a méltóságok is
kézjegyüket adták,- amelyben ez állott:
(Atyádtól, a királyoknak királyától,
és édesanyádtól, Kelet úrnőjétől,
meg a testvéreidtől a másodiktól,
Egyiptomban levő fiunknak békesség.
Keljél fel, ébredj fel mélységes álmodból,
Levélben rögzített szavunkat halljad meg!

Emlékezzél arra: Királyok fia vagy,
ki most szolga-igát vettél fel magadra;
Idézd fel elmédben öltözékedet,
az aranyzállal áttört, ragyogókelméket;
emlékezzél vissza ama drágagyöngyre,
miért Egyiptomba leküldtelek tégedet!
(= emlékezzél vissza, ékes palástodra,
mit magadra ölthetsz, benne
tündökölhetsz!)

Az élet (= hősök) könyvében ott van már
a neved,
mint a testvéredé,
kivel országunkat együtt uraljátok!)
A királyok közül, rangban a legelső,
a Labirintusnak zsarnok démonjai,

és Babilon gonosz gyermekei miatt
pecsétjét adta rá.

A levél elrepült sasmadár módjára,
- merész szárnyaival madarak királya –
elrepült, hozzám ért,
és élő beszéddé változott egészen.
Én pedig hangjára, érthető szavára,
álmomból felkeltem;
felvettem, csókoltam, olvastam,
benne azt írták meg,
mit az én szívembe egykoron felírtak.
Visszaemlékeztem azon bélyegemre,
Királyok fiának születtem egykoron,
hogy szabad mivoltom nemességemre
vagy;

vissza emlékeztem ama drágagyöngyre,
amiért leküldtek engem Egyiptomba.
Bűbájos szavakkal kezdtem el igézni
azt a félelmetes rettenetes sárkányt,
mikoron ráolvastam atyámnak nevét,
(és a testvéremét, a másodszülöttét,
meg édesanyámét, Kelet úrnőjét).

Így a drágagyöngyöt végre elrabortam,
hátat fordítottam, vittem szüleimnek,
ledobtam magam róla mocskos gúnyákat,
otthagytam azokat azok országában,
Utamon egyenest haladtam előre,
a fényesség felé, Keletre, hazámba,
Útban hazafelé találtam én meg azt,
ami az álomból felkeltett engemet,
várva várt hangjával álomból felrázó
drága leveletem
most ragyogó fényben vezetett az úton,
Olyan volt e levél a szemeim előtt
mint a selymekből szőtt királyiöltözék.
Vezetett engemet, szeretettel vonzott,
Így jutottam át a Labirintuson (= Sarbugon).

Balra magam mellett hagytam el Babilont,
aztán eljutottam Maisan vidékére,
a tengerparti révbe (= a kereskedők
kikötőjébe).

(Szüleim elküldték ékes öltözékem,
amit levettem;
éppúgy a palástom, mely vállamra borult,
Ramtából (= égbolt), Rekenből
(=magasság)
udvari embereiktől,
Kiknek hűségében egészen megbíztak.)

Nem emlékeztem én annak fenségére;
gyermekvoltam akkor,
fiatal, aki még támaszra rászorul,
mikoron atyámnak királyi házában,
tőle ott megváltam.
Ahogy megláttam én az öltözékemet,
olyan volt mintha csak tükörképem lenne;
magamat egészében benne
szemlélhettem.

Általa láttam meg, ismertem magamra,
hogy egy létezőből mi két részre váltunk,
most újra egy lettünk, egy alakzat által.

Az öltözékemet hozó intézőket
hozzá hasonlóan, kettőnek láttam én,
de a kettőnek is csak egy alakja van,
mivel ez a kettő egyazon királyi
pecsétet viselte.

Ott volt a kezükben a kincs és
gazdagság.

Vissza adták nékem újra méltóságom,
páratlan szépségű örök köntösömet.
Ragyogószínekben pompázott előttem,
Aranytól tarkállott és drágakövektől,
felsőbb részeiben

finom színezésű fényűző gyöngyöktől;
közte foglalatban

királyok királya képmása közében,
minden részletében ragyogó pompában;
felül zafirkövek villantak meg rajta
(= színeiben tarkált mint a zafirkövek)
mesteri rend szerint;

(gyémánt fogta össze annak varratait).

Ezek után láttam rajta egészében
a tudás mozgása suhant végig ottan,
értelmes igéket hallatni készen volt
(azokhoz kik hozták);

magarázó szavát magam is hallottam:
(Azé vagyok én, aki minden ember
között a legnagyobb hős.

Érte jegyezték be engem az Atyánál,
termetem növéstét általa éreztem,
ösztönzésének megfelelő képpen.)

Királyimozdulat mind rajtam nyugodott;
azoknak kezéből sietett kijutni
hozzám igyekezett akinek magára
kellett őt fogadni;

engemet éppen úgy elragadott a vágy,
elibe siettem, hogy azt felölthessem
Nyúltam már utána, benne ékeskedtem;
királyistólámat felvettem alája.
Minden ékeimbe ezzel beöltöztem.

A béke és méltóság örök tájaira
felemelkedtem.

Atyám fénylő lángja előtt a fejemet
mélyen meghajtottam,
ezzel bevégeztem rendelkezéseit;
ő is hasonlóképp megtette mit ígért.

A magas királyi csarnok kapujában
hatalmasságai között elvegyültem
Magasztalt engemet,

királyiházában jobbjára ültetett;
alattvalója mind himnuszt énekelt.

Meghagyta énnekem, hogy övele együtt

Királyok királya kapuiba menjek;
ajándékaimmal és a drágagyönggyel
a királyszíne előtt ottan megjelenjek.